

IV

(Информация)

ИНФОРМАЦИЯ ОТ ИНСТИТУЦИИТЕ, ОРГАНИТЕ, СЛУЖБИТЕ И АГЕНЦИИТЕ
НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ

Насоки

Въпроси и отговори: приемане на актуализация на Блокиращия регламент

(2018/C 277 I/03)

Забележка: При нужда Комисията ще преразгледа и актуализира тези насоки, включително ако възникнат нови въпроси.

На 7 август Делегиран регламент (ЕС) 2018/1100 на Комисията ⁽¹⁾ влезе в сила. С този делегиран регламент бе изменено приложението към Регламент (ЕО) № 2271/96 на Съвета от 22 ноември 1996 г. относно защитата срещу последиците от извънтериториалното прилагане на законодателство, прието от трета страна, и действията, предприети на основание това законодателство или произтичащи от него ⁽²⁾ (наричан по-нататък „Блокиращият регламент“).

Измененият регламент е приложим незабавно по отношение на стопанските субекти и се изпълнява и прилага от националните органи и съдилища.

С Блокиращия регламент се цели да се защитят установеният правов ред, интересите на Съюза и интересите на физическите и юридическите лица, упражняващи права съгласно Договора за функционирането на Европейския съюз, срещу незаконосъобразните последици от извънтериториалното прилагане на посоченото законодателство.

С настоящия документ се цели да се предоставят насоки относно прилагането на определени разпоредби от Блокиращия регламент. Документът не обхваща изчерпателно всички разпоредби на този правен акт, нито създава нови правила. Обвързващ характер има единствено правният текст на Блокиращия регламент, публикуван в Официален вестник.

Комисията упражнява надзор върху прилагането на правото на Съюза под контрола на Съда на Европейския съюз. Съгласно Договорите Съдът на Европейския съюз е единственият орган, който може да предоставя правнообвързващи тълкувания на актовете, приети от институциите на Съюза.

РАЗДЕЛ 1: ОБЩИ ВЪПРОСИ

1. Какво представлява Блокиращият регламент?

ЕС въведе Блокиращия регламент през 1996 г. в отговор на законодателството на Съединените американски щати (САЩ) за налагане на санкции с извънтериториално приложение по отношение на Куба, Иран и Либия. Той представлява важно постижение, изразяващо се в единни действия на ЕС срещу незаконосъобразните последици от законодателството на трети държави, имащо извънтериториално приложение.

С Блокиращия регламент се цели да се противодейства на незаконосъобразните последици от санкциите на трети държави с извънтериториално приложение по отношение на физическите и юридическите лица, посочени в член 11 от него (наричани по-нататък „операторите от ЕС“). Основната цел, която се преследва с него, е по този начин да бъдат защитени операторите от ЕС, участващи в законна международна търговия и/или законно международно движение на капитали, както и в свързани с това търговски дейности с трети държави в съответствие с правото на ЕС.

Блокиращият регламент се прилага по отношение на законодателството с извънтериториално приложение, посочено в приложението към него (наричано по-нататък „включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение“), в което понастоящем са включени мерки на САЩ по отношение на Куба и Иран.

⁽¹⁾ ОВ L 199 I, 7.8.2018 г., стр. 1.

⁽²⁾ ОВ L 309, 29.11.1996 г., стр. 1.

Основният принцип на Блокиращия регламент е, че операторите от ЕС са задължени да не спазват включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение или всяко административно, съдебно или арбитражно решение, основаващо се на това законодателство, предвид на това, че ЕС не признава приложимостта и последиците му спрямо операторите от ЕС (член 5, първа алинея).

В Блокиращия регламент се предвижда също така, че операторите от ЕС трябва да информират Европейската комисия в срок от 30 дни за събитията, настъпили вследствие на включено в списъка законодателство с извънтериториално приложение, или действията, основаващи се на или произтичащи от това законодателство, които засягат пряко или непряко техните икономически или финансови интереси (член 2, първа алинея). Те могат да направят това пряко⁽¹⁾ или чрез компетентните органи на държавите членки. Европейската комисия уведомява за така постъпилата информация компетентните органи на държавата членка, в която е местоживеенето или мястото на учредяване на оператора, предоставящ информацията (член 2, алинея 3).

Що се отнася до юридическите лица, това задължение важи за управителите, директорите и другите лица с управленски функции.

2. По отношение на кого се прилага Блокиращият регламент?

Член 11 от Блокиращия регламент предвижда, че последният се прилага по отношение на лицата, които Комисията нарича „оператори от ЕС“ в настоящия документ, а именно:

1. физическите лица с местоживеене в Съюза, които са граждани на държава членка,
2. юридическите лица, учредени в Съюза,
3. гражданите на държава членка, установени извън Съюза, и корабните дружества, установени извън Съюза и контролирани от граждани на държава членка, ако техните плавателни съдове са регистрирани в тази държава членка в съответствие с нейното законодателство⁽²⁾,
4. всички други физически лица с местоживеене в Съюза, освен ако се намират в държавата, на която са граждани,
5. всички други физически лица в Съюза, включително в неговите териториални води и въздушно пространство или във въздухоплавателно средство или кораб под юрисдикцията или контрола на държава членка, които извършват действия по занятие.

Що се отнася до положението на клоновете или дъщерните дружества, моля, вж. въпрос 21.

3. Откога се прилага актуализираният Блокиращ регламент?

Актуализацията на Блокиращия регламент се прилага за всички оператори от ЕС, посочени по-горе, от датата на нейното влизане в сила, т.е. от 7 август 2018 г. В случай на договорни задължения тя се прилага, независимо дали тези задължения са възникнали преди горепосочената дата на влизане в сила на актуализирания Блокиращ регламент.

4. Как Блокиращият регламент защитава операторите от ЕС?

Блокиращият регламент:

- **Обезсилва действието в ЕС на всяко чуждестранно решение, включително съдебно или арбитражно решение, основаващо се на включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение или на актовете и разпоредбите, приети въз основа на това законодателство (член 4).**

Това означава, че решение, независимо дали то е административно, съдебно, арбитражно или от друго естество, взето от орган на трета държава и основаващо се на разпоредбите, посочени в приложението към Блокиращия регламент, или на актове, които доразвиват или изпълняват тези разпоредби, няма да бъде признато в ЕС. Също така решение, съгласно което например се изисква налагане на запор или възбрана или изпълнение на икономическа санкция срещу оператор от ЕС въз основа на посочените по-горе актове, няма да бъде изпълнено в ЕС. Това защитава операторите от ЕС срещу действието на такива решения в Съюза.

Националните органи, включително националните юрисдикции и арбитражи, прилагат и изпълняват Блокиращия регламент, и по-специално гарантират пълното изпълнение на горепосоченото задължение, произтичащо пряко от него.

⁽¹⁾ По електронна поща на адрес: relex-sanctions@ec.europa.eu

⁽²⁾ Член 1, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 4055/86 на Съвета от 22 декември 1986 г. относно прилагането на принципа на свободното предоставяне на услуги по отношение на морския транспорт между държави членки и между държави членки и трети страни (ОВ L 353, 17.12.1990 г., стр. 16).

- **Позволява на операторите от ЕС да получат обезщетение за вреди, произтичащи от прилагането на включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение, от физическите или юридически лица или от образуванията, които са причинили вредите (член 6).**

Това означава, че операторите от ЕС имат законно право да претендират обезщетение за претърпените загуби от този, който ги е причинил. За по-подробна информация относно тази възможност вж. въпроси 12 — 15.

- **Позволява на операторите от ЕС да поискат разрешение да изпълнят включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение, ако неизпълнението би увредило тежко техните интереси или интересите на ЕС (член 5, втора алинея).**

Това означава, че при специфични и надлежно обосновани обстоятелства и като изключение от правилото, операторите от ЕС могат да получат разрешение от Комисията да действат в съответствие с включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение. За по-подробна информация относно тази възможност вж. въпроси 16 — 20.

5. **Задължава ли Блокиращият регламент операторите от ЕС да осъществяват стопанска дейност с Иран или Куба? Каква позиция се очаква от тях да заемат, когато са в ситуация, за която се прилагат включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение и Блокиращият регламент?**

Операторите от ЕС са свободни да осъществяват стопанската си дейност по свое усмотрение в съответствие с правото на Съюза и приложимото национално законодателство. Това означава, че те са свободни да решат въз основа на своята преценка на икономическата ситуация дали да започнат работа, да продължат или да прекратят стопанската си дейност в Иран или Куба и дали да участват или не в даден сектор на икономиката. С Блокиращия регламент се цели именно да се гарантира, че тези стопански решения продължават и напред да се вземат свободно, т.е. не се налагат на операторите от ЕС от включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение, което правото на Съюза не признава за приложимо по отношение на тях.

6. **Защо се прави актуализация на Блокиращия регламент?**

Нуждата от актуализацията беше продиктувана от едностранното решение на САЩ от 8 май 2018 г. да наложи повторно санкции с извънтериториално действие срещу Иран едновременно с оттеглянето си от Съвместния всеобхватен план за действие (СВПД), подписан през 2015 г. между Иран, от една страна, и Китай, Франция, Русия, Обединеното кралство, Германия, САЩ и Европейския съюз, от друга страна. Вдигането на определени санкции, свързани с Иран, е изключително важен компонент на споразумението. Повторното налагане от страна на САЩ на санкции с извънтериториално действие потенциално би могло да засегне оператори от ЕС, които осъществяват законна стопанска дейност с Иран. Такова законодателство ще бъде повторно въведено от 7 август 2018 г. и 5 ноември 2018 г.

7. **Какво се е променило в Блокиращия регламент?**

Европейската комисия актуализира приложението към Блокиращия регламент, за да разшири обхвата на включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение, по отношение на което се прилагат защитните мерки на Блокиращия регламент. Приложението сега включва санкциите на САЩ с извънтериториално приложение, които съгласно СВПД бяха отменени от САЩ или за които той бе предоставил изключение и които са или ще бъдат повторно наложени. Важно е да се отбележи, че това включва и всякакви действия, които са предприети на основание на въпросното законодателство или произтичат от него.

По-конкретно разпоредбите на включеното в списъка законодателство с извънтериториално действие, което се добавя в приложението, могат да бъдат намерени в:

- „Iran Sanctions Act of 1996“⁽¹⁾ (Закона от 1996 г. за санкциите срещу Иран);
- „Iran Freedom and Counter-Proliferation Act of 2012“ (Закона от 2012 г. за свободата в Иран и противодействието на разпространението на ядреното оръжие);
- „National Defense Authorization Act for Fiscal Year 2012“ (Закона за разрешаване на разходи за националната отбрана през финансовата година 2012);
- „Iran Threat Reduction and Syria Human Rights Act of 2012“ (Закона от 2012 г. за намаляване на заплахата от Иран и за правата на човека в Сирия); и
- „Iran Transactions and Sanctions Regulations“ (Подзаконов акт за трансакциите с Иран и за санкциите спрямо страната).

Разпоредбите на посочените по-горе закони и подзаконови актове, които имат неправомерно извънтериториално действие, са обобщени в приложението за улеснение при позоваване. За да се придобие цялостен поглед, е необходимо да се направи справка в съответните разпоредби.

⁽¹⁾ Този закон вече бе включен в приложението от 1996 г. Приложението обаче сега отразява настоящото му съдържание след изменението през годините.

8. Бил ли е използван Блокиращият регламент досега?

От 1996 г. насам Блокиращият регламент е бил прилаган основно за санкции с извънтериториално действие, наложени от САЩ по отношение на Куба. През 1998 г. Съюзът и САЩ подписаха Меморандум за разбирателство, посредством който администрацията на САЩ спря прилагането на някои разпоредби относно санкциите с извънтериториално действие спрямо Куба „дотогава, докато ЕС и други съюзници продължават засилените си усилия за насърчаване на демократията в Куба.“

9. По какъв друг начин Блокиращият регламент може да помогне на операторите от ЕС?

Блокиращият регламент се прилага по отношение на всички оператори от ЕС, независимо от техния размер и сферата, в която осъществяват дейност.

В допълнение към защитните мерки, посочени в отговорите на въпрос 4, Блокиращият регламент е от полза и като средство за идентифициране на законодателството на трети държави с извънтериториално приложение и основните му разпоредби, чието приложение може да има незаконосъобразни последици за операторите от ЕС. Тези разпоредби са обобщени в приложението. Това може да се окаже особено полезно за малките и средните предприятия (МСП), като се има предвид, че те разполагат с по-ограничени ресурси да установят кое включено в списъка законодателство с извънтериториално приложение би могло да окаже въздействие върху тяхната дейност и например да бъдат в състояние да предоставят на Комисията съответната информация съгласно член 2, алинея втора (вж. въпрос 1).

10. Кой отговаря за прилагането на Блокиращия регламент? Имат ли държавите членки задължение да преследват всички възможни нарушения на Блокиращия регламент?

Органите на държавите членки са отговорни за прилагането на Блокиращия регламент, включително за приемането и прилагането в съответните им правни системи на санкции за евентуални нарушения. Тези санкции се определят в националното законодателство и следователно може да са различни в различните държави членки. При все това, въпреки различията между тях, всички санкции трябва да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи (член 9).

Държавите членки са длъжни да гарантират също така, че режимът, установен с Блокиращия регламент, се спазва, включително като прилагат тези санкции, ако е необходимо и уместно, в съответствие с националните си процедури.

11. Каква е ролята на Европейската комисия?

В контекста на Блокиращия регламент основните функции на Европейската комисия са следните:

- изменение на списъка на санкциите с извънтериториално приложение, съдържащ се в приложението към Блокиращия регламент, посредством делегирани актове (член 1, втора алинея);
- събиране на информация от операторите от ЕС относно евентуални случаи на прилагане на включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение (член 2);
- предоставяне на разрешения на оператори от ЕС при специфични и надлежно обосновани обстоятелства, когато е необходимо включените в списъка санкции с извънтериториално приложение да бъдат спазени изцяло или частично, за да се избегне тежка вреда за техните интереси или интересите на Съюза; и приемане, чрез актове за изпълнение, на критериите, въз основа на които заявленията ще бъдат преценявани (втора алинея на член 5 във връзка с член 7, буква б) ⁽¹⁾);

Допълнителни процедурни функции са посочени в член 7, букви а), г) и д) и член 10.

Освен това, в качеството си на пазител на Договорите, Комисията следи, под контрола на Съда на Европейския съюз, за правилното и еднакво прилагане на правото на ЕС.

Повече информация относно ролята на Европейската комисия можете да поискате, като пишете на следния адрес: relex-sanctions@ec.europa.eu.

⁽¹⁾ При упражняването на тези задачи Комисията се подпомага от Комитета по законодателството с извънтериториално приложение, предвиден в член 8, параграф 1 от Блокиращия регламент. Този комитет е съставен от представители на държавите членки.

РАЗДЕЛ 2: ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ВРЕДИ

12. Какъв вид обезщетение за вреди могат да получат операторите от ЕС?

Съгласно член 6 операторите от ЕС могат да получат обезщетение за „вредите, включително съдебните разноски, претърпени от тях вследствие прилагането на законите, посочени в приложението, или вследствие на действия, които са предприети на основание тези закони или произтичат от тях“. В съответствие със защитната цел на Блокиращия регламент обхватът на обезщетението, което може да се претендира, е следователно много широк.

13. От кого могат операторите от ЕС да претендират обезщетение за тези вреди? Могат ли операторите от ЕС да предявят иск за обезщетение за вреди срещу органите на САЩ?

Операторите от ЕС имат право да получат обезщетение „от физическото или юридическото лице, или от друга единица, причинила вредите, или от всяко лице, което действа от името или като посредник на такова лице или единица“.

Отговорът на въпроса кой ще бъде ответникът по отделното дело ще зависи от конкретните обстоятелства по делото, от вида на причинените вреди, от лицето или образуванието, които на практика причиняват вредите, от евентуалното съпричиняване на тези вреди и т.н. Решаването на този въпрос влиза в задълженията на компетентния съд (вж. въпрос 14). Не е възможно да се определи предварително и по общ начин от кого може да се претендира обезщетение за вреди.

Формулировката на член 6 обаче е много широка, тъй като включва не само отговорните лица и образувания, но и техните представители, като по този начин се дава възможност за по-широк обхват на закрила за операторите от ЕС.

14. Как може да се претендира обезщетение? Ще се намесят ли националните органи или Комисията в полза на операторите от ЕС?

Съгласно член 6, трета алинея обезщетение може да бъде претендирано пред съдилищата. Отговорът на въпроса кой ще бъде компетентният съд ще зависи от конкретните обстоятелства по делото, от приложимите правила относно компетентността, от националния граждански процес и т.н. По принцип член 6, трета алинея препраща към правилата, съдържащи се в Брюкселската конвенция относно подведомствеността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела ⁽¹⁾ („Брюкселската конвенция“).

Освен това в последната алинея на член 6 се посочва, че обезщетението може да се състои в отнемане и продажба на активи, държани в Съюза от физическото лице, юридическото лице или образуванието, причиняващо вредите, или от техни посредници, или от всяко лице, което действа от тяхно име, включително дялове или акции, които те могат да държат в дружества, учредени в Съюза. Претендирането на обезщетение не засяга другите достъпни способности за защита и се извършва в съответствие с приложимото право.

15. Какво предвижда Брюкселската конвенция?

Блокиращият регламент беше приет през 1996 г. Съдържащото се в член 6 от него позоваване на Брюкселската конвенция сега трябва да се разбира като позоваване на Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела ⁽²⁾.

Съгласно член 68 от този регламент, същият отменя в отношенията между държавите членки Брюкселската конвенция от 1968 г., освен що се отнася до териториите на държавите членки, които попадат в териториалния обхват на посочената конвенция и които са изключени от действието на регламента по силата на член 355 от ДФЕС.

Регламент (ЕС) № 1215/2012 се прилага по граждански и търговски дела, независимо от естеството на съда или правораздавателния орган, но той не обхваща отговорността на държавата за действия или бездействия при упражняването на държавна власт.

РАЗДЕЛ 3: РАЗРЕШЕНИЯ

16. Кога операторите от ЕС могат да поискат разрешение по член 5, втора алинея от Блокиращия регламент?

Член 5, втора алинея от Блокиращия регламент позволява на операторите от ЕС да поискат разрешение да изпълнят включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение, ако неизпълнението му би увредило тежко техните интереси или интересите на Съюза.

⁽¹⁾ В текста се прави позоваване на Конвенцията от 1968 г., но позоваването следва да се разбира като позоваване на Конвенцията от 2007 г., с която тя бе заменена: [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?uri=CELEX:22007A1221\(03\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?uri=CELEX:22007A1221(03))

⁽²⁾ ОВ L 351, 20.12.2012 г., стр. 1.

Макар че Блокиращият регламент не съдържа определение за „тежка вреда“, ясно е, че не всички вредни въздействия или вреди, претърпени от операторите от ЕС, им дават право да получат разрешение. Това е следствие от факта, че Съюзът не приема, че включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение следва да урежда поведението на операторите от ЕС на негова територия, а възможността той да реши друго остава изключение.

Както е обяснено в съображение 9 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/1101 на Комисията⁽¹⁾, заявленията за предоставяне на разрешение са уместни, когато поведението, което заявителят желае да възприеме се основава на или се определя от включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение. Заявителят ще трябва сам да определи дали случаят е такъв. Процедурата за предоставяне на разрешение не следва да се използва от операторите от ЕС като средство за искане на т.нар. „писма за подкрепа“ от страна на Комисията или потвърждение, че техните стопански решения са в съответствие с Блокиращия регламент. За по-подробна информация относно стопанските решения в контекста на Блокиращия регламент вж. въпрос 5.

17. Какво трябва да докажат операторите от ЕС, за да получат разрешение?

Съгласно член 3, параграфи 2 и 3 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/1101 на Комисията операторите от ЕС, искащи разрешение, трябва най-малкото да обяснят кои разпоредби от включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение те ще трябва да изпълнят и какво точно е поведението, което те искат да възприемат. Те трябва също така да докажат защо и как неизпълнението на включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение би причинило тежка вреда на техните интереси или на интересите на Съюза, което би оправдало необходимостта при специфични и надлежно обосновани обстоятелства да се направи изключение от правилото, наложено от Блокиращия регламент. Трябва да бъдат представени подходящи доказателства. От характеристиките на всеки отделен случай ще зависи кои доказателства са подходящи. Комисията обаче ще прецени, въз основа на натрупания опит, дали е целесъобразно да се разработят образци или контролни списъци за представяне на доказателства в подкрепа на най-често използваните доводи.

Заявлението за предоставяне на разрешение може да се подава самостоятелно или съвместно от няколко оператори от ЕС, при условие че техните интереси са достатъчно сходни. Груповото заявление обаче трябва да позволява на Комисията да прецени за всеки отделен случай дали неизпълнението на включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение би увредило тежко индивидуалните интереси на всеки от заявителите или на Съюза.

18. Кой може да разреши на операторите да изпълнят включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение? Каква е ролята на държавите членки?

Съгласно член 5, втора алинея, член 7, буква б) и член 8 такива разрешения се предоставят от Комисията, като за тази цел тя се подпомага от Комитета по законодателството с извънтериториално прилагане. Разрешенията се предоставят въз основа на критерии, установени по същия начин. Тези критерии са определени в Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/1101. Комисията ще извършва редовен преглед на критериите. Ако въз основа на придобития опит при обработването на заявления за предоставяне на разрешение Комисията счете, че са необходими изменения, тя ще предприеме подходящите мерки.

Комитетът по законодателството с извънтериториално прилагане се състои от представители на всички държави членки и подпомага Комисията при изпълнението на нейните задачи, свързани с разрешенията, посредством т. нар. „процедура на комитет“.

Съгласно член 3, параграф 5 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/1101 последната информира Комитета по законодателството с извънтериториално прилагане веднага след като получи заявление за предоставяне на разрешение.

19. Как могат операторите от ЕС да подадат заявление за предоставяне на разрешение и колко време ще е нужно, за да се получи отговор от Европейската комисия?

Заявленията за предоставяне на разрешение следва да се подават до Комисията в писмена форма по пощата (на адрес: European Commission, Service for Foreign Policy Instruments EEAS 07/99, 1049 Brussels, Belgium) или по електронна поща (EC-AUTHORISATIONS-BLOCKING-REG@ec.europa.eu).

Въпреки че Комисията ще се старее да обработва заявленията и да отговаря на заявителите възможно най-бързо, периодът от време, който е необходим за това, ще зависи от редица фактори, като например сложността на случая, пълнотата на заявлението и представените доказателства, своевременната реакция на заявителя на допълнителните искания на Комисията, количеството получени заявления, времето, необходимо на Комитета по законодателството с извънтериториално прилагане да даде своето становище по случая, или нуждата от преводи.

20. Какво е действието на разрешението?

Заявлението за разрешение няма суспензивно действие. Разрешението под формата на решение за изпълнение на Комисията поражда действие от датата на съобщаването му на заявителя. Междувременно операторите от ЕС са задължени да прилагат Блокиращия регламент.

⁽¹⁾ ОВ L 199 I, 7.8.2018 г., стр. 7.

РАЗДЕЛ 4: ДРУГИ ВЪПРОСИ**21. Какво е положението на дъщерните дружества в ЕС на дружества от САЩ и дъщерните дружества в САЩ на дружества от ЕС?**

Като цяло съществуват три положения, които трябва да бъдат разгледани поотделно:

Когато дъщерните дружества в ЕС на дружества от САЩ са учредени в съответствие със законодателството на държава членка и имат седалище, централно управление или основно място на дейност в рамките на Съюза, те се считат за оператори от ЕС. Това означава, че те се ползват от всички права и подлежат на всички задължения, предвидени от правото на Съюза, включително Блокиращия регламент.

Правилото, описано в предходния параграф, не се прилага по отношение на клоновете на дружества от САЩ в Съюза, тъй като те не притежават собствена правосубектност, различна от тази на дружеството майка. Те не се считат за оператори от ЕС. Следователно Блокиращият регламент не се прилага по отношение на тях.

По отношение на дъщерните дружества на дружества от ЕС в САЩ се прилага правото, съгласно което те са учредени, което е по принцип правото на САЩ. Ето защо те не се считат за оператори от ЕС и Блокиращият регламент не се прилага по отношение на тях. Независимо от това техните дружества майки, учредени в Съюза, са оператори от ЕС и спрямо тях като такива се прилагат разпоредбите на Блокиращия регламент.

22. Прилага ли се Блокиращият регламент по отношение на граждани на ЕС с местоживеее извън ЕС, включително в САЩ?

Да, Блокиращият регламент продължава да се прилага по отношение на гражданин на държава членка, установен извън Съюза (вж. въпрос 2).

23. Могат ли операторите от ЕС да поискат разрешение от САЩ, с което да бъдат освободени от прилагането спрямо тях на включените в списъка санкции с извънтериториално действие?

Не. Да се поиска от органите на САЩ индивидуално разрешение, предоставящо дерогация/освобождаване от прилагането на включеното в списъка законодателство с извънтериториално действие, би било равнозначно на това да се изпълни това законодателство. На практика това неминуемо би означавало признаване на юрисдикцията на САЩ спрямо операторите от ЕС, които следва да бъдат под юрисдикцията на ЕС/държавите членки.

Независимо от това операторите от ЕС могат да поискат от Комисията да им разреши съгласно член 5, втора алинея от Блокиращия регламент да кандидатстват за разрешение от органите на САЩ.

Комисията обаче не счита за изпълнение на включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение простото установяване на контакти с органите на САЩ с цел операторите от ЕС да установят точния обхват на законодателството, начините, по които то би могло да окаже въздействие върху тях, и дали неизпълнението му би могло да увреди тежко техните интереси по смисъла на член 5, втора алинея. Тези контакти биха могли да предшества отправянето на заявление от операторите от ЕС до Комисията за предоставяне на разрешение в съответствие с посочения по-горе член, но за тяхното осъществяване не се изисква разрешение.